

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Γ. Ν. Διαμαντής

«Τα πρώτα γράμματα»

Μονόλογος

Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1900 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα

τμ. 14 (1900), σ. 414-416

“ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ,,.....

[ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ]

Τῆς Κ^α Ὀλυμπίας Λαλαούνη

NINA (ἐτῶν 16).

[Εἰσέρχεται ἡ Νίνα κρατοῦσα κλειστὴν ἐπιστολήν.
Φαίνεται ἀνήσυχος καὶ συγκεκινημένη].

Καλέ, αὐτὸ εἶνε πολὺ περίεργον! Ἐνα γράμμα σταλμένο εἰς ὄνομά μου!... Τί νὰ ἦνε ἄρά γε;... (ἀναγινώσκει τὴν ἐπιγραφὴν) «Δεσποινίδα Νίναν Γρυφερίδου»... Νίνα Γρυφερίδου εἶμαι ἐγώ... δὲν γνωρίζω καμμίαν ἄλλην νὰ φέρῃ τὸ ἴδιο ὄνομα... κ' ἔπειτα ἀφοῦ τὸ ἤῤρα κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα μου... θὰ ἴπῃ πῶς εἶνε ἴδικό μου ἐξάπαντος!... Μὰ ποιὸς νὰ μοῦ τὸ στέλλῃ τάχα;... Τ' γράψιμο δὲν τὸ γνωρίζω διόλου... καὶ δὲν ἤξεύρω ἂν μοῦ τὸ ἔστειλαν ταχυδρομικῶς ἢ... (ἐξετάζουσα τὸν φάκελλον) γραμματόσημο δὲν ἔχει ἐπάνω... ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ... τώρα μάλιστα μὲ τὴν μανία τῶν συλλογῶν ἀπ' τὰ μισὰ γράμματα ποῦ λαμβάνει ὁ μπαμπᾶς λείπουν τὰ γραμματόσημα... καὶ καμμιά φορὰ καὶ... τὸ περιεχόμενον!... Ἄμὰ ἰδῶ ὅμως τὴν ἡμερομηνία θὰ καταλάβω πῶς ἐστάλη. Αὐτὴ τὴ μέθοδο μοῦ τὴν ἔμαθε ὁ μπαμπᾶς!... Ἄμὰ λάβῃ κανένα γράμμα χωρὶς γραμματόσημο, τὸ ἀνοίγει καὶ κυττάζει. Ἄν τὸ γράμμα ἔχει καθυστερήσει δέκα ἡμέρας κ' ἀπάνω, τότε εἶναι βέβαιος ὅτι ἐστάλη μὲ τὸ ταχυδρομεῖο μας!... Νὰ ἤξευρα τούλάχιστον ἀπὸ ποῦ μοῦ τὸ στέλλουν... Μὰ πῶς; πρέπει νὰ τὸ ἀνοίξω... Νὰ τὸ ἀνοίξω;... ἐγώ;... γράμμα ποῦ δὲ ξέρω τί γράφει μέσα;... Πᾶ! πᾶ! πᾶ!... Ἡ μαμὰ λέγει ὅτι τὰ κορίτσια δὲν πρέπει νὰ διαβάζουν ἄλλα γράμματα παρὰ τοῦ σχολείου... ὄχι, ὄχι, θὰ τὸ ξαναβάλω ἐκεῖ ποῦ τὸ ἤῤρα... (σκεπτομένη) μὰ πάλι αὐτὸ δὲν εἶνε σωστό... Τί κρίμα ὅμως! νὰ μὴ ξέρω οὔτε ποιὸς μοῦ τὸ στέλλει οὔτε ἀπὸ ποῦ... (ὀσφραινομένη τὴν ἐπιστολήν) καὶ τί ὠραῖα ποῦ μυρίζει!... μὲ εὐωδία λεπτὴ ποῦ φθάνει ἔως... τὴν καρδιά!... Ἄσααχ!... τί νὰ κάμω τώρα!... τέτοια γράμματα ποτὲ δὲν μᾶς εἰδίδαξαν εἰς τὸ Ἄρσάκειον!... Ἄχ! ἄς ἤξευρα... (μένει πρὸς στιγμὴν σύννους). Ἄ! ἰδοὺ τί πρέπει νὰ γίνῃ! Νὰ τὸ ἀνοίξω... νὰ ρίψω μιὰ ματὰ στὴν διεύθυνσι καὶ στὴν ὑπογραφή... νὰ ἰδῶ μόνον ποιὸς

γράφει καὶ ἀπὸ ποῦ... καὶ ἔπειτα .. ἂν ἐννοήσω πῶς εἶνε κακὸ γράμμα, δὲν τὸ διαβάζω... (ἀποσφραγίζει βραδέως καὶ μετὰ κωμικοῦ τρόμου τὸν φάκελλον καὶ ἐξάγει ἓνα γραμματάκι ρόζ. Μένει ἔκπληκτος). Μπᾶ! .. ὦ Θεέ μου!... γράμμα ἐρωτικό!... Ἄ! βέβαια! ἐρωτικό θὰ ἦνε, χωρὶς ἄλλο!... (ζωηρῶς) εὐθύς .. εὐθύς πρέπει νὰ τὸ σχίσω... νὰ τὸ καύσω... ἀκοῦς ἐκεῖ! ὦ τὸν αὐθάδη!!... Νὰ τολμήσῃ... Πῶς μ' ἐνόμισε;... Μπᾶ, τὸν ἀναιδέστατον .. (μετ' ἀποφάσεως) ὄχι! ὄχι! πρέπει νὰ τὸ σχίσω!... (ἀναστελλομένη καὶ σύννου). .. Μὰ τάχα εἶμαι βέβαια πάλι πῶς εἶνε γράμμα ἐρωτικό;... γιατί — θὰ σᾶς τὸ 'πῶ, ἂν καὶ ἐντρέπομαι — ποτέ μου δὲν ἔτυχε νὰ λάβω ἐρωτικό γράμμα... Αὐτὸ (δεικνύουσα τὴν ἐπιστολήν) μοῦ φαίνεται σὰν κάτι τέτοιο .. (τὴν ὀσφραίνεται) ἄ! βέβαια!... αὐτὴ ἢ εὐωδία ἢ τόσον τρυφερὴ μοῦ φαίνεται σὰν... ὑποπτος!... (Δυσανασχετοῦσα). Ἄχ! Θεέ μου! φώτισέ με τί νὰ κάμω! .. (ἀνατείνουσα τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν). Νὰ τὸ σχίσω ἤ. . ; Μὰ ἂν τυχὸν πάλιν ἔχω λάθος καὶ εἶνε κανένα γράμμα χρῆσιμο καὶ... ἀθῶο;... Αἶ;... τότε;... (ἀποφασιστικῶς) πρέπει νὰ διαβάσω... λιγάκι καὶ ἂν ἰδῶ ὅτι εἶνε ἐρωτικό, τότε .. τὸ σχίζω. Ἔτσι νὰ γίνῃ. (Μετά τινα παῦσιν). Καὶ ἔπειτα, νά, καὶ μία εὐκαιρία νὰ μάθω πῶς γράφονται τὰ ἐρωτικά γράμματα... γιὰ νὰ τὰ γνωρίζω .. κι' ἂν τύχῃ καὶ μοῦ ξαναστείλουν εἰς τὸ ἐξῆς, νά... τὰ σχίζω ἀμέσως!... βέβαια!... αὐτὸ εἶνε τὸ φρονιμώτερον!... (ἀρχίζει ν' ἀναγινώσκῃ μὲ δειλίαν καὶ προφύλαξιν). . . . «Δεσποινίς, ἂν τολμῶ νὰ σᾶς γράψω ὅτι εἴσθε ἡ ὠραιότερα ἐξ ὄσων ἐγνώρισα, τὸ πράττω διότι εἶνε ἡ ἀλήθεια...» (διακόπτουσα) Οὐμ! ἕως ἐδῶ δὲν φαίνεται νὰ ἦνε κακό... Ἄλλὰ νὰ ἦνε τάχα ἐρωτικό;... Μήπως δὲν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσω; (ἐπιεικῶς) τὸ βέβαιον, ὅτι ἡ ἀρχὴ εἶνε ὠραία!... Ἐπειτα, ἐμένα ἢ μαμὰ μοῦ λέει νὰ μὴν ἀκούω τοὺς νέους ποῦ λένε ψευτιές καὶ γελοῦν τὰ κορίτσια... (μετὰ πεποιθήσεως). Αὐτὸς ὅμως λέγει τὴν ἀλήθεια... ὥστε... μπορῶ νὰ διαβάσω λίγο παρακάτω... (ἀναγινώσκει) « .. Δεσποινίς, σᾶς βλέπω τακτικὰ πρὸ δέκα περίπου ἡμερῶν μὲ ἐκεῖνο τὸ λευκὸν φόρεμα, τὸ ὁποῖον σᾶς κάμνει ἀληθὲς καλλιτέχνημα τοῦ Πλάστου. . . » (Διακόπτουσα μετὰ φιλαρεσκείας) Θὰ μὲ εἶδε ἴσως μὲ τὸ καινούργιο μου τὸ φόρεμα... ἀλήθεια! μοῦ πηγαίνει ὠραῖα. . . Φαίνεται πῶς θὰ ἦνε νέος μὲ καλαισθησίαν. . . Ὁ μπαμπᾶς λέει ὅτι ὅποιος ἔχει γοῦστο λεπτὸν καὶ αἰσθάνεται τὸ ὠραῖον, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχῃ καὶ ἀγαθὴν ψυχὴν... (ἀναγινώσκει) «... Μία λέξις μένει πλέον νὰ προσθέσω, ἄλλ' αὐτὴ εἶνε ἡ δυσκολωτέρα· ἡ χεῖρ μου τρέμει μὲ κατέλαβε ὀδύνη· δὲν τολμῶ νὰ ἐξακολουθήσω ..» (Ρεμβώδης) Ποῖα νὰ ἦνε

ἀρά γε αὐτὴ ἡ μυστηριώδης λέξις καὶ τὸν φοβίζει ἔτσι ; . . . (ἔντρομος καὶ μὲ τραγικὸν ὕφος) Ἄ ! . . . Θεέ μου ! . . . αὐτὸ θὰ ἦνε ! . . . θὰ μοῦ γράφῃ περὶ ἔρωτος ! . . . ὦ ! . . . (κρύπτουσα τὴν ἐπιστολὴν ὀπισθὲν τῆς) Ἄχ ! . . . πῶς τρέμω ! . . . Ἄν ἤξευρε ἡ μαμὰ πῶς μοῦ γράφουν τέτοια πράγματα ! . . . (Μετὰ βραχεῖαν σκέψιν ἐνθαρρυνομένη καὶ μειδιῶσα) Ἀλλὰ μπᾶ ! . . . αὐτὸς δὲν τολμᾷ, τὸ λέγει μόνος του ! . . . θὰ ἦνε καμμιά λέξις ἄλλη . . . δὲν εἶνε δυνατόν ! (ἐξακολουθεῖ) . . . « ἐπὶ τέλους, ναί, θὰ τὸ εἰπῶ, χωρὶς νὰ διστάσω. Ναί, » δεσποινίς . . . σᾶς . . . ἄ . . . γα . . . πῶ ! . . . (Μένει κατάπληκτος. Ἡ ἐπιστολὴ πίπτει τῶν χειρῶν τῆς. Φέρει τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου). ὦ τὸν ἄθλιον ! . . . Νὰ τολμῆσῃ νὰ μοῦ ἀπευθύνῃ τοιαύτην ἀπρεπῆ λέξιν ! . . . τοῦλάχιστον ἔχει τὴν εὐγένειαν τάχα νὰ συναισθάνεται τὴν πρᾶξιν του ; . . . (Ἀναλαμβάνει τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐξακολουθεῖ). « . . . ἀρά γε μοῦ τὸ συγχωρεῖτε ; . . . » (Μανιωδῶς) ὄχι ! ὄχι ! ποτὲ δὲν θὰ τοῦ τὸ συγχωρήσω ! . . . ἀκοῦς ἐκεῖ, θρασύτης ! . . . Ἄμα τὸν συναντήσω πουθενά, θὰ τὸν κάμω νὰ καταλάβῃ ποῖα εἶμαι . . . θὰ τὸν . . . (Ἀλλάσσουσα ὕφος) Ἀλλὰ ποῖος νὰ ἦνε αὐτὸς ποῦ μοῦ γράφει ; . . . πρέπει νὰ τὸν μάθω γιὰ νὰ τὸν βάλω στὴ θέσι του (ἀναγινώσκει) . . . « ἂν ὁμοίως, δεσποινίς, ἡ ἐπιστολή μου σᾶς δυσασε- » στήσῃ ἂν μία σας λέξις μοῦ γνωρίσῃ ὅτι χάνω τὴν εὐτυχίαν μου, ὦ . . . τότε, ὑγιαίνετε ! (περίτρομος) δὲν μοῦ μένει παρά νὰ ἀποθάνω εὐλογῶν τὴν χεῖρα, ἡ ὁποία μὲ φονεύει ! » (τεταραγμένη καὶ ἔξαλλος) Νὰ ἀποθάνῃ ! . . . καὶ νὰ ἦμαι ἐγὼ ἡ αἰτία ; . . . Ἐγὼ νὰ γίνω δολοφόνος ; . . . (συγκεκινημένη καὶ ἔνδακρυς, μὲ φωνὴν ἀναπαλλομένην) . . . Ἄ ! ποτέ ! . . . ποτέ ! . . . αὐτὸ δὲν τὸ θέλω ! . . . αὐτὸ εἶνε τρομερόν ! . . . (φέρουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας) ὦχ ! . . . ἀπὸ τῶρα αἰσθάνομαι παλμούς . . . δηλαδή . . . τύψεις συνειδήσεως ! . . . Ἐπειτα ἡ μαμὰ συχνὰ μοῦ λέγει ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἤμεθα σκληροὶ καὶ ἀπάνθρωποι . . . ὅτι ἔχομεν καθήκον νὰ εὐεργετῶμεν τοὺς ἄλλους . . . νὰ μιμούμεθα (σταυροκοπομένη μετ' εὐλαβείας) τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις ἐσταυρώθη διὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον ! . . . Καὶ ἐγὼ νὰ ἀφήσω νὰ χαθῆ ἓνας νέος ! . . . Νὰ μὴ τὸν σώσω ! . . . (λαμβάνουσα αἰφνιδίαν ἀπόφασιν) ὄχι, ὄχι ! . . . πρέπει νὰ τὸν σώσω ! . . . πρέπει νὰ τὸν ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἄς εἰποῦν ὅ,τι θέλουν . . . (ὑψοῦσα τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν) Ἄχ ! Θεέ μου ! τὸ βλέπεις ἐγὼ δὲν πταίω . . . (Μετὰ τινα σιγὴν, ζωηρῶς) Ἀλλὰ τί κάθημαι ; . . . Ἄν αὐτὸς ἀπελπισθῆ καὶ . . . ; (φεύγουσα δρομαίως) Τρέχω νὰ τοῦ γράψω !